

Bylo-li ve sporu Jana N-a proti žalované firmě A. M. a syn v T. o nepřípustnost exekuce nejvyšším soudem v rozsudku ze dne 16. září 1937 č. j. Rv II 676/37-1 (rozh. č. 16317 Sb. n. s.) vysloveno, že soudcovské zástavní právo žalované nezaniklo podle § 13, odst. 1, konk. ř., týkalo se to jen stran onoho sporu, poněvadž rozsudek tvoří podle § 12 obč. zák. právo jen mezi nimi. Nehledíc na to, bylo rozhodnutí to vydáno jen na základě skutkové podstaty v onom sporu přednesené a tam nebylo tvrzeno, že věci, k nimž nabyla firma A. M. a syn soudcovského zástavního práva, byly vyloučeny z konkursní podstaty jen pod podmínkou, že Jan N. dokáže své vlastnictví k zabaveným věcem, nýbrž že věřitelský výbor vyloučil věci z konkursní podstaty prostě proto, že Jan N. tvrdil, že k nim nabyt vlastnického práva na základě kupu ze dne 17. června 1934. Jinak je tomu však v souzené věci. Tu podal konkursní správce odpor proti přihlášené pohledávce firmy A. M. a syn proto, že prý zánikem vlastnického práva Jana N. zaniklo oddělné právo firmy A. M. a syn, a navrhl, aby celá rozvrhová podstata byla přikázána konkursní podstatě. V rekursu proti rozvrhovému usnesení pak tvrdil konkursní správce, že věci byly vyloučeny z konkursní podstaty jen v předpokladu, že převod vlastnictví k věcem na Jana N. bude právně platný. Jde tu tedy o jinou skutkovou podstatu, než jaká byla v onom sporu, a není to nedovolenou novotou, poněvadž první soud měl podle § 213, odst. 2, ex. ř. o podaném odporu jednati, když rozsudek vydaný ve sporu o žalobě vylučovací netvořil překážku rozsouzené věci, a byl by si takto mohl učiniti úsudek o tom, zda vyloučení věcí z konkursní podstaty se stalo s tvrzenou výhradou, jestliže totiž Jan N. dokáže své vlastnictví.

Poněvadž se tak nestalo, je řízení vadné a bylo proto usnesení obou nižších soudů, pokud byla napadena, zrušiti a prvému soudu uložiti, aby o odporu správce konkursní podstaty podle § 213, odst. 2, ex. ř. jednal a rozhodl. Dojde-li soud k závěru, že se vyloučení věcí z konkursní podstaty stalo s onou tvrzenou výhradou, pak by bylo rozhodnutí rekursního soudu správné, kdežto v opačném případě by zůstalo při usnesení prvního soudu.

Čís. 16772.

Z rozhodování občanského sporu není vyloučen (§ 477 č. 1 c. ř. s.) soudce, který byl v předcházejícím trestním řízení, vedeném proti jedné ze stran rozepře, státním zástupcem, třebaž byl výsledek trestního řízení pro rozhodnutí sporu předurčující.

(Rozh. ze dne 2. března 1938, Rv II 335/37.)

Srov. rozh. č. 12116 Sb. n. s.

K odvolání proti rozsudku soudu první stolice, jímž byli žalovaní odsouzeni zaplatiti žalobci 802.920 Kč 60 h s přísl., vytýkali žalovaní zmatečnost podle § 477 č. 1 a 2 c. ř. s., ježto se sporného řízení zúčastnil v. s. r. Dr. Z., který byl v předchozím trestním řízení Tk VI 66/28, jež je pro souzený spor předurčující povahy, státním zástupcem. Odvolací soud zamítl odvolání a v otázce, o niž tu jde, uvedl v důvodech: Žalovaní se na podporu svého názoru dovolávají ustanovení § 20 č. 4 a 5 j. n. a § 529 č. 1 c. ř. s. Odvolatelům nelze však po té stránce přisvědčiti. Z § 20 č. 4 a 5 j. n. nelze vyvoditi, že by v. s. r. Dr. Z. byl vyloučen z účasti a rozhodování v civilní při, ježto byl dříve činný jako státní zástupce v trestním řízení proti žalovaným, třebaž by šlo o stejný nárok. Vždyť v. s. r. Dr. Z. nebyl zmocněncem žalovaných (§ 20 č. 4 j. n.) a ustanovení § 20 č. 5 j. n. se vztahuje na soudce opravné stolice, jenž se zúčastnil vydání napadeného rozsudku, a o to tu rovněž nejde. Nelze proto mluvit o zmatečnosti podle § 477 č. 1 c. ř. s. (§ 529 č. 1 c. ř. s.). Že by soud nebyl řádně obsazen, to ani odvolání netvrdí a není tu tudíž ani zmatečnost podle § 477 č. 2 c. ř. s.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání, a to v otázce v právní větě vytčené z těchto

důvodů:

Výklad § 20 j. n., zastávaný odvolacím soudem je správný a vyhovující zákonu a stačí dovolatele odkázati na příslušné důvody a též na rozhodnutí č. 12116 Sb. n. s., podle něhož není z rozhodování ve sporu první stolice vyloučen soudce, jenž spolupůsobil jako soudce v trestním řízení, třebaž rozsudek trestního soudu byl závazný pro civilní soud. Tím méně je vyloučen z rozhodování sporu v první stolici soudce, jenž v trestním řízení byl státním zástupcem, který tedy vůbec nerozhodoval o činu obžalovaných, nýbrž jeho úkol byl jiný, než má soudce dle § 30 tr. ř. Není proto dovolací důvod č. 1 § 503 c. ř. s. oprávněný.

Čís. 16773.

K odůvodnění určovací žaloby (její přípustnosti) podle § 112, odst. 1, konk. ř. se nevyžaduje, aby žalobce výslovně pojmenoval právní důvod zažalovaného nároku zákonným označením tvrzeného právního poměru, nýbrž stačí, že skutkový obsah žaloby, z něhož se vyvozuje uplatňovaný nárok, je takový, že z něho plyne tentýž právní poměr, jaký plyne i ze skutkového doložení v přihlášce nebo při zkušebním roku.

Nelze zásadně zamítnouti žalobu podanou podle uvedeného předpisu jen proto, že se vedle právního důvodu, uplatněného již v konkursu, opírá též o nějaký jiný právní důvod.

(Rozh. ze dne 2. března 1938, Rv II 1032/37.)